

פרשת מקץ

ג' טבת תשפ"ד
שנה ט"ו גליון תרפ"ט

עטרת שלוש

קול קאמרנא 0747962080

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא בארה"ק • בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א • עיה"ק ירושלים ת"ו

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק אדמו"ר שליט"א

ג' אבות הם נגד ג' בתי מקדשות

הנה ידוע מה שאמרו חז"ל במסכת פסחים (פח).
ו"ל: ואמר רבי אלעזר, מאי דכתיב 'והלכו עמים רבים
ואמרו לנו ונעלה אל הר ה' אל בית אלהי יעקב' וגו'
(ישעיה ב ג), אלהי יעקב ולא אלהי אברהם ויצחק. אלא
לא כאברהם שקראו הר, ולא כיצחק שקראו שדה,
אלא כיעקב שקראו בית. וכתב א"א"ו הגה"ק בעל
המגלה עמוקות (ויצא) שבית המקדש הראשון הוא נגד
אברהם שקראו הר, ובית המקדש השני הוא נגד יצחק
שקראו שדה, ובית המקדש השלישי הוא נגד יעקב
שקראו בית עיי"ש.

יוסף יש לו חלק בתיקון בית המקדש השלישי כיעקב

ידוע מה דאיתא בזהר הקדוש (ח"א קפב): על
פסוק 'אלה תולדות יעקב יוסף' שיוסף הוא חלק
מיעקב בעבודתו הקדוש, וז"ל: 'אלה תולדות יעקב
יוסף' כמה דאתמר דכל דיוקנא דיעקב הוה ביה ביוסף,
וכל מה דאירע להאי אירע להאי, ותרזויהו כחדא אזלי.
ודא הוא רזא דאת ו"ו דאזלי תרווייהו כחדא, בגין
דאינון רזא חדא ודיוקנא חדא עיי"ש. אם כן גם יוסף יש
לו חלק בתיקון בית המקדש השלישי כיעקב אבינו.

גלות מצרים שורש כל הד' גלויות

גם ידוע מה דאיתא ממרן האר"י ל בלקו"ת (כי
תצא) על הפסוק 'והשיבך הוי"ה מצרים באניות ואין
קונה' (דברים כח סח) שהד' גלויות הם נגד ד' אותיות
הוי"ה, וגלות מצרים הוא נגד קוצו של יו"ד שהוא שקול
ככולם וכו', והנה הגלויות הוצרך לברר ניצוצי קדושה

וְיִהְיֶה מִקֵּץ שָׁנָתִים יָמִים וּפְרָעָה חֹלֶם וְהָנָה עֹמֵד עַל הַיָּאֵר (מא א)

הפרות יפת המראה וגו' שהוא מרמז לחורבן ביהמ"ק
הראשון. ובחלום השנית ראה וְהָנָה שְׁבַע שְׁבָלִים עֹלֹת
בְּקִנְיָה אֶחָד בְּרִיאֹת וְטֹבֹת הוּא בחינת בית המקדש
השני בחינת מלכות, שהוא פחות ממדרגות ביהמ"ק
הראשון שהוא בחינת בינה, ואח"כ ראה השבלים
הדקות וְתַבְלַעְנָה הַשְּׁבָלִים הַדְּקוֹת אֶת שְׁבַע הַשְּׁבָלִים
הַבְּרִיאֹת שהוא מרמז לחורבן ביהמ"ק השני. וזה
שהבין יוסף הצדיק משני החלומות שחלם פרעה.

'ויקבצו את כל אכל' מרמז לתיקון בית השלישי

לכן אמר יוסף הצדיק שיש לו חלק בתיקון בנין
ביהמ"ק השלישי כנ"ל, וְיִקְבְּצוּ אֶת כָּל אֲכָל וְגו' היינו
לעלות מ"ן מתורה ומצוות שע"י יבנה בית המקדש
השלישי, ולכן אמר אֶתְּהָ תִּקְוָהָ עַל בֵּיתִי בחינת ביהמ"ק
השלישי כנ"ל. אבל מכל מקום רק הפסא אַגְדַּל מִמֶּנּוּ
היינו שמישיח בן דוד הוא שיהיה מלך המשיח לעתיד
לבא, ולא משיח בן יוסף שיהרג.

וזהו הכוונה מה שכתוב אח"כ 'ויפול על צוארי
בנימין אחיו' (מה יד) ופירש רש"י על שני מקדשות
שעתידין להיות בחלקו של בנימין וסופן ליחרב.

רעוא דרעיון תשפ"ג לפ"ק

שנתערבו בחטא אדה"ר בתוך הקליפות שעירב טוב
ברע, והנה במצרים באותו גלות ביררו כל הקדושה
שהיה בקרבם ולא נשאר דבר, ובכל מקום שגלו
השכינה עמהם לברר כל חלקיה, ולכן צוה שלא
לראותם עוד, ולא עשה כן בשאר גלויות שעדיין לא
בררו כל מה שהיה בקרבם לגמרי, וזהו 'והשיבך הוי"ה"
מצרים באניות' כי להיות מצרים נגד הטוב קוצו של
יו"ד, ועדיין נשאר בו בירור כל שאר גלויות שהם נגד כל
הגוף בערך אל הראש הכוללם, לכן ישובו למצרים,
אבל בערך מצרים עצמו אמר 'ואין קונה' וכו' עיי"ש.

בית הרא' בינה בית השני מלכות

וגם ידוע מה דאיתא בזהר הקדוש (ח"א כו). שבית
המקדש הראשון הוא בבינה, ובית המקדש השני
במלכות עיי"ש.

כ' החלומות רמזו לב' חורבנות של ביהמ"ק

לפי זה יש לפרש, שפרעה מלך מצרים שהוא שורש
כל הד' גלויות כנ"ל, הבין יוסף הצדיק ממה שחלם
פרעה השני החלומות ששני בתי מקדשים יחרבו, וזהו
וְיִהְיֶה מִקֵּץ שָׁנָתִים יָמִים היינו שתי ספירות בינה ומלכות,
כי שנה בגי' ספירה.

וזהו שחלם בחלום הראשון וְהָנָה עֹמֵד עַל הַיָּאֵר
שהוא בחינת בינה (לקו"ת וישב), שהוא בחינת בית
המקדש הראשון, וְהָנָה מִן הַיָּאֵר עֹלֹת שְׁבַע פְּרוֹת יְפוֹת
מְרָאָה היינו שנבנה ביהמ"ק הראשון בחינת בינה שהוא
תיקון לו' ימי הבנין, ואח"כ ראה הפרות רעות מראה
וְתַאכְלְנָה הַפְּרוֹת רְעוֹת הַמְרָאָה וְדָקְתָה הַבְּשָׂר אֶת שְׁבַע

עטרת פז

אמרות טהורות מרבתינו זי"ע

וְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וַיַּפְרֶעָה חֲלָם הַנֶּהַח עַל הַיָּאָר (מא א).

במדבר מסמיך כאן הפסוק 'קץ שם לחושך' (איוב כח ט). והביאור בזה דהנה במדבר (כ"ד ב ד) איתא 'חושך' נקרא מלכות יון, שהחשיך עיניהם של ישראל בגזירותיו. והנה גם חנוכה היה בבית שני המכון ליצחק כנודע, והנה יצחק איתא בזה"ק (ה"א כג) דהוא אותיות ק"ץ ח"י. וזהו 'קץ' אור הגאולה, 'חי' ר"ת 'חושך' יון, לרמז שבוכות יצחק שהיה הראשון שנימול לשמונה, המתיק את מלכות יון, שבוכות ברית מילה שהוא בשמונה נעשה גם חנוכה, ולכן נעשה הנס של חנוכה שמונה ימים. ולכן מסמיך כאן המדרש הפסוק הנ"ל, כי הרי חנוכה הוא תיקון חטא מכירת יוסף, כמבואר במגלה-עמוקות ש'מלך יון' מספר יוס"ף ודוק.

פרי חיים מרבינו חיים יעקב מקאמרנא

וְיִקְבְּצוּ אֶת כָּל אֶכָל הַשֵּׂנִים הַטְּבוֹת הַבָּאֹת הָאֵלֶּה וַיַּצְבְּרוּ בָרַחֲמֵי יְדֵי פְרַעְרָה אֶכָל בְּעָרִים וְשִׁמְרוּ (מא לה).

רצה לומר ידוע הוא שהצדיקים פועלים בבקשתם ובתפלתם, השפעות למטה עבור ישראל, כנודע מרבינו מרן רבי אלימלך וזה"ה בספרו הקדוש נועם אלימלך, וכשבאה השפע זו למטה בעולם העשייה הזה, אז לפעמים מתגברים החיצונים והקליפות והוטפים השפע זו להם ולרשעים. לזה מבקשים בני ישראל הקדושים וכן ננסת ישראל 'ויקבצו' יתקבצו 'את כל אכל השנים הטובות הבאות' למטה 'האלה'

שהם קדושה, 'ויצברו בר תחת יד פרעה' שהיא השכינה הקדושה שמשם דייקא יבא לנו השפע, 'אוכל בערים' בערי ישראל, 'זשמרו' לכל יהיה שום יניקה ואחיה לחיצונים.

בן בית מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא

וְיוֹסֵף הוּא הַשְּׁלִיט עַל הָאָרֶץ הוּא הַמְּשִׁבִיר לְכָל עַם הָאָרֶץ וַיִּבְּאוּ אֶחָי יוֹסֵף וַיִּשְׁתַּחֲוּ לוֹ אַפְסִים אָרְצָה (מב ו).

יוסף הוא הצדיק, ואמרו רז"ל (מועד קטן טו:) צדיק גזור והקב"ה מקיים, הקב"ה גזור והצדיק מבטל, דכתיב (ש"ב כג ג) צדיק מושל ביראת אלהים. לזה אמר הכתוב כאן 'יוסף' צדיק הדור 'הוא השליט' וגזור שיהיה לישראל בניי חיי מזונת 'על הארץ' בעולם העשייה הזה. 'הוא המשביר' רצה לומר למה אמר לשון משביר, אלא אמרו רז"ל (פסחים קא.) קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף. לזה כשרוצה הצדיק להמשיך למטה לאיזה אדם השפעות הצריך לו מאד, אז צריך הצדיק לשבור דלתי נחשת עד שימשיך למטה לאדם הזה דייקא, לזה אמר 'הוא' הצדיק, 'המשביר' שישבר דלתי נחשת עד שמביא השפעות 'לכל עם הארץ', ואח"כ כשממשיך הצדיק לבני ישראל השפעות אז 'ויבאו אחי יוסף' אחינו בני ישראל של הצדיק, 'וישתחו לו' להקב"ה 'אפסים' בפנים מאירין מאירין בשמחת הלב. 'ארצה' אתון אר"ץ ה' מלכות שמים, שיקבלו כולם עול מלכות שמים בשלימות גדול.

בן בית מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא

וַיִּבֶר יוֹסֵף אֶת אֶחָיו וְהֵם לֹא הִכְרָהוּ (מב ח).

ואם תאמר למה אמר הכתוב כאן עוד הפעם 'ויבר יוסף את אחיו והם לא הכרהו' כי כבר בפסוק הקודם כתיב 'ורא'

יוסף את אחיו ויכירם ויתנבך אליהם' מסתמא הוא הכיר אותם והם לא הכירוהו. אלא לעיל מיירי מיום הדין הגדול, שאז יכיר הקב"ה את ישראל מי הוא העובד אותו בלב תמים, 'ויתנבך אליהם וידבר אתם קשות' ביום הדין הגדול עתיד כל בריה ליתן דין והשבון כנודע, וזהו 'וידבר אתם קשות ויאמר אליהם מאין באתם' מטפה סרוחה, והיאך אתם אין עושים רצונו בלב תמים. וישיבו ישראל להקב"ה 'ויאמרו מארץ כנען' בגלות המר היינו בשפלות גדול, וצריכים 'לשבור אוכל' לצורך פרנסת אנשי ביתינו, לזה לא היינו יכולין לעשות רצונך בלב שלם. לזה כתיב אח"כ 'ויבר יוסף' הקב"ה 'את אחיו' בני ישראל הנקראים אחים ורעים להקב"ה שהדין עמהם, 'והם לא הכירוהו' כי אז 'ולא ילמדו עוד איש את רעהו ואיש את אחיו לאמר דעו את יהוה כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם' (רמיהו לא לה) וכולם רואים אז אותות ומופתים לעיני כל חי, והשגחת הבורא ב"ה וב"ש יראה כל אחד ואחד בעיני פקחא בלי שום עירוב רע כלל, ויתגדל אז אמונה ובטחון אין שיעור ואין ערך עבור זה, 'והם לא הכירוהו' את הקב"ה שהוא כך, כי עד עתה היה בהם רק אמונה שלימה כל אחד כפי מדרגתו, אבל עתה שכל אחד יראה נסים ונפלאות אותות ומופתים לעיני כל חי, לזה 'והם לא הכירוהו' עד היכן הוא גדולת יוצר בראשית.

בן בית מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא

וַיִּשָּׂא מִשָּׂאת מֵאֵת פָּנָיו וְגו' (מג לה).

פעם אחת ראה הקדוש רבי **וושא** מאוניפאלי בביתו צורת אחיו רבינו **אלימלך** [מליונסק], ואמר להמשרת מה זה שאתה נושא שם, וראו שהוא שירי מאכל של אחיו, והיה בהם צורת אחיו הקדוש, וזהו 'משאת מאת פניו' והבן.

היכל הברכה מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

בתחיית המתים, אבל אותם שלא תיקנו אלא דבר מועט, עיקר החיות והאור והתענוג יהיה למי שתקין בגלגולו, והראשון שפגם יהיה טפל כמעט אור כעבר לרבו לפני השני שתקין לגמרי.

זה היה פחד השבטים, מן הדיבור שנודמן בפיהם 'לקחת אותו' נפש שלנו, 'ואת המורינו' חומר גופיהם לא יזכו לאור אמיתי, אלא יהיו טפלים ונכנעים כעבדים כמבואר בגלגולים, ואף שיקומו לעתיד לבוא הרי הם כלא היו כעדר בערבה. לזה כתיב 'הבקר' של תחיות המתים והגאולה 'אור' מאיר באור אין סוף בחיות ובתענוג גדול בגוף ונפש, מבשר להם 'והאנשים שלחו' הם עצמם נשתלחו, 'וחמוריהם' באותם הגופים, באור הגדול ולא יצטרכו להיות טפלים ועבדים, כי הם נשתלחו חפשי אל גופיהם, אף שאפשר שנתלגלג מהם איזה ניצוץ הם עיקר אור של הבקר אור 'מה' וגופיהם מתענגים באור ה' חיות אור אין סוף.

זהר חי מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

אמיתי, אבל צער גשמי הוא הבל, ויקר עיקר צער בלבו על שורש נשמתו ואורות עליונים, שהם חסרון מהשפעתם וחיותם אמיתי. וזהו שאמרו אלו הקדושים 'אבל אנשים' שצער על החסרון אמיתי שיש באורת עליונים, ואח"כ אמרו הוידו וצערם 'אנחנו על אחינו', אבל עיקר צערם היו על אורת עליונים הנעלמים, על שהם אנשים בחסרון אור וחיות אין סוף.

היכל הברכה מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

וְלִקְחַת אֶתְנֵי לְעֶבְדִּים וְאֵת חֲמִרֵינוּ. הִבְקֵר אוֹר וְהָאֲנָשִׁים שְׁלַחוּ הַמָּה וְהַחֲמִרִיָּהֶם (מג יח, מד א).

והענין, כי דרך הצדיקים כי בכל הדברים לוקחין דרך חכמה, כיון שאמרו 'לקחת אותנו לעבדים ואת המורינו' סכרי שזה הדיבור של פיהם שייצא מפייהם, הוא בא לומר להם איזה ענין גזירה, והיו מתפחדים שעל ידי מכירת יוסף ישארו החומר שלהם לבחיות עבד בעת תחיות המתים כמבואר בגלגולים, כי מי שפגם בנפשו יהיה כלא היה אף שכולם יקומו

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אֶחָיו אֶכָל אֲשָׁמִים | אֲנַחְנוּ עַל אֶחָיו וְגו' (מב כא).

אשמים בפסיק, כידוע מרן הריב"ש טוב שבריאית העולם כהדין קמצא דלבושא מניה וביה (פירוש קמצא הוא הנב אשר יש על גופו מלוש, והלבוש הוא מונע עצמו חלק מגופו כמש"כ"ה כביכול כל העולמות אליו, דאיהו וחיותו וגרמוהו חד בתון), וכח הפועל בנפעל אפילו בגשמי. וכשהיה מרן הקדוש רואה כלי אמר כל המחשבות שהיה לאומן בשעת עשייתו, ומכל שכן כביכול, ובכל מיני צער יש שם ניצוץ ממנו יתברך, אלא שהוא בכמה לבושים, וכאשר יתן לב להבין שגם שם אתו עמו יתברך, הוסר הלבוש ונתבטל הצער, כי צדיקיא שלוחי דמטרונותא, ומה שחסר להם ידעו שזה החסרון הוא בשכינה, והוא צער

הרה"ק רבי אהרן ישעיה בן רבי צבי אביגדור פיש זצ"ל מהאדאס בעל ה'קדושת אהרן' ו'טבת תרפ"ח

תלמיד רבינו הקדוש הדמשק אליעזר מקאמרנא זיע"א

בית אביו

אשר שניהם היו מגדולי תלמידי רבינו אור שבעת הימים רבי ישראל בעל שם טוב זיע"א. כוונ"ש היה חתן הרה"ח רבי מאיר מטאהש זצ"ל.

בצל רבינו ה'דמשק אליעזר'

כדלעיל אשר נפשו בער בו אש דקדושה לחפש לו רב ומדריך, נסע למקום שהתפללו בו אבותיו אל עבר עיר קאמרנא, על חג השבועות חג מתן תורתנו אצל רבינו הקדוש בעל ה'דמשק אליעזר', ומתחילה כשהיה שם על ערבית ועריכת השלחן ותפילת שחרית ואקדמות, לא הרגיש בנפשו שום התעוררות, ולעת תפילת המוסף דחק עצמו עד למקום שבת רבינו הקדוש ה'דמשק אליעזר', אולי שם יתעורר נפשו, וכן הוזה שבעת ששאג רבינו הקדוש בחזרת הש"ץ 'כתר יתנו לך' [שכיון הכוונה הנשגבה (שמואב בספרי רבינו רבי יצחק אייזיק מקאמרנא זיע"א ממרן הבעש"ט זיע"א) לכיון בקדושת כתר בשם ככ"ה, ר"ת כ'תר כ"ל ה'כתרים, והוא סגולה נפלאה להעלות הנשמות], התחיל לבו לפעום ולהתעורר בהתעוררות גדולה עד למאוד, ובכל משך זמן אמירת קדושת כתר, הרגיש איך שנפשו יוצאת מגודל ההשתוקקות, וכמו שאמר פעם ע"ז שהרגיש: 'אז ער האט אים ארויס גענומען דעם נפש און אויס געוואשן און צוריק געלייגט', ומני אז קיבל אותו לרבו המובהק עד זיבולא בתרייתא. על כל מועד ומועד ושבתות דריגלי שם לדרך פעמיו להסתופף בצל הקדוש. ואחר הסתלקות רבינו הקדוש הגיע כל שנה ושנה ליום ההילולא כ"ד אייר להשתטח על הציון הקדוש, והיה מבין גדולי חשובי התלמידים שהמתיקו סוד ושיח עם רבינו הקדוש ביודעי ח"ן. רבינו הקדוש הפליג הרבה בשבחיו על גודל ידיעתו והבנתו בנסתרות התורה, ואמר כמה פעמים: ששמוח על שזכה לתלמיד חשוב כזה, והיה נוהג לומר לאנשים שילכו לבקש ברכות ממנו.

פעם היה אצלו על שב"ק רבינו הגאון הקדוש רבי חיים **יעקב מקאמרנא** זיע"א בעל ה'פרי חיים', ואחר השבת התבטא על הנהגתו על שהוא נוהג בדיוק בכל פסיעה ופסיעה הנהגה והנהגה כדרך מה שראה אצל רבו הקדוש, והתבטא ואמר: 'אפילו געשטאנען ביים עמוד אז ער אויז ווי דער זיידע'. ומסופר בעת שנפרדו והתחילו לדבר מרבינו הקדוש ה'דמשק אליעזר' אמר לו רבי אהרן ישעיה בדמעות שלישי: 'דער רבי ווען ער האט זעזאגט 'ובכן ישבת שמך' שבת צופרי האב איך געשפירט ויאי ער וואשט אויס מיין נפש'.

אציגה נא כאן עובדה אחת מני רבות ממה שסיפר על רבו רבינו ה'דמשק אליעזר', שבעת שהיה לו איזה בקשה וכדו' וישב לדרך מכתב לרבו הקדוש, אז תיכף כשכתב כבר המכתב נושע בישועה, ולא הוצרכו כבר לשלוח המכתב, ופעם היה שבעת כתיבת השורה הראשונה של המכתב נושע כבר, ואמר: אוועק שיקען האט מעהן קיינמאהל נישט געדארפט, ואעפ"כ שלא המכתב כדי שיהיה הישועה בשלימות.

רבנות

בשנת תרנ"ב קיבלו עליהם אנשי קהילת האדאס לרב ואב"ד את רבי אהרן ישעיה, ושמו הטוב החל להתפרסם בכל הגלילות, וקנאו בו אחיו והיה לו שם מעט רדיפות, בפרט מאחד החשובים בעיר, בעת שנסע דרכו להסתופף בצל הקדוש בקאמרנא, הזכיר לפני רבו את כל עניני הרדיפות, ושיש לי מזה חלישות הדעת, אז אמר לו רבינו הקדוש: איצעך כשתחזור לעירך, תלך תיכף ומיד קודם שתינס לביתך תסור לבית החשוב הנ"ל לדבר עימו לשלום, וכן עשה תיכף עם כניסתו לעיר הגיע לבקר החשוב הנ"ל, המעשה הזה השפיע למוטב על החשוב הנ"ל ולבסוף נעשה ידידו, כן נתן לו רבינו הקדוש עצה שייבנה גדר סמוך לביתו לסגולה שלא ימשלו בו אויביו, והרבה חילופי מכתבים יש מרבינו הקדוש לחזקו ולעדדו ולתמוכו, לא עבר זמן רב ונעשו כל בני העיר לאוהביו ולחסידיו והכירו את גודל מעלת קדושתו.

בעת המרידה אחר מלחמת העולם הראשונה בשנות תרע"ז תרע"ח, ושונאי ישראל עשו מה שרצו באין פוצה ומצפצף, באחד הלילות הגיע אל ביתו שני ערלים עם סכינים בידם במטרה להרגו נפש, הוא ישב בחדר הפנימי והם עמדו בחדר החיצון, ואחת מבנותיו צעק להם שיהרגו אותה ולא ח"ו את אביה, אבל הם צעקו ברעש כי רק את הזקן רצונם להרוג, מקול הרעש יצא החוצה לחדר החיצון, וכיון שראו הרוצחים את פניו המאירים וצורתו הקדושה, ברחו משם כל עוד נשמתם באפם, ויהי לנס, אבל מעת ההיא לא רצה לדור עוד בעיר הזאת אלא בכרך גדול, והעתיק משכנו לעיר מאטע סאלקע ושם היה איתן מושבו עד להסתלקותו.

הסתלקותו

יום השישי ערב שבת קודש ו' טבת תרפ"ח, הטיב והכין הנרות של שבת קודש, והניח עצמו לישון קצת, כפי שקיבל מרבותיו הקדושים מקאמרנא זיע"א נודל עניין השינה בערב שבת (עיי' שולח"ט סי' ר"נ ס"ג), וירד לטבול במקוה לכבוד שבת קודש, וכדרכו בקודש לטבול בכל ערב שבת ש"י טבילות, באמצע הטבילות הרגיש הבחור המשמש שהוא התעלף בתוך המים, ותיכף הוציאו משם והיה לו קצת סימני חיות, ולאחר כמה דקות יצאה נשמתו הקדושה, ובנרות שהכין לכבוד שבת אותן הנרות הדליקו ע"י מיטתו, הלוויה התקיימה ביום הראשון לעבר עיר קאלוב מקום מנוחת אבותיו משפחת פיש לדורותיהם. ממלא מקומו היה בנו יחידו הרה"ק רבי יחזקיהו פיש זצ"ל הי"ד.

השאיר אחריו חיבוריו הקדושים: **קדושת אהרן** על התורה מלא וגדוש בתורת הח"ן מיוסד על דברי רבותיו הקדושים מקאמרנא, שו"ת **פרח מטה אהרן** ושאלות ותשובות שהשיב לשואליו דבר ה' זו הלכה, ועוד ספרים בכת"י על הזוהר והתיקונים.

אחת מהמשפחות המיוחסות שפיארו את כותל המזרח בהיכלא קדישא דרבותינו הקדושים מקאמרנא זיע"א, והפיצו תורת רבותינו הקדושים בערי מושבותם, היה משפחת פיש המעטירה. אשר יסודתם בהררי קודש, אבי משפחתם היה הרה"ח רבי **יעקב פיש** זצ"ל, בנו של הרה"ח רבי **יצחק פיש** זצ"ל מעיר **זאבלטוב**, ומרן אור שבעת הימים רבי **ישראל בעל שם טוב** זיע"א היה דוד שלהם, ופעם כאשר נסע רבי יעקב לקבל אפי שכינתא מרן הבעש"ט, בירכו: שיזכה לאריכות ימים ושנים כמה שירצה, וכן הוזה שהאריך ימים עד מאה ושלוש עשרה שנה, ובפעם אחרת שהלך לקבל אפי שכינתא מרן הבעש"ט בירכו: ואלסט זיך מעהרן וי פיש, ומאז קיבל על עצמו לשם משפחתו השם פיש. הוא הלך וקבע דירתו בארץ אונגארן בעיר הגדולה קאליב, והיה מבאי ביתו של הרה"ק רבי **יצחק אייזיק מקאליב** זצ"ל, לו היה בן שהיה גם כן זקן ושבע ימים שהאריך עד למעלה מתשעים שנה ושמו היה הרה"ח רבי **אברהם אביש פיש** זצ"ל והוא גם כאביו הסתופף בצל הרה"ק מקאליב זצ"ל, בנו של רבי אברהם אביש היה הרה"ק רבי **צבי אביגדור נאפקער** זצ"ל מתלמידי רבינו הגאון הקדוש איש האלוקים קודש הקדשים רבי **יצחק אייזיק מקאמרנא** זיע"א בעל ה'היכל הברכה' ומכנו רבינו הגאון הקדוש שר בית הזוהר רבי **אליעזר צבי מקאמרנא** זיע"א בעל ה'דמשק אליעזר'.

תולדותיו

לרבי צבי אביגדור נולד בשנת תרי"ט בנו רבי **אהרן ישעיה**, שנות נעוריו עד הגיעו לגיל המצוות ישב ולמד עם אביו בקדושה ובטהרה, ובהגיע לגיל המצוות גלה למקום תורה אל עיר סעליש, ללמוד בשיבה הקדושה של האב"ד הגאון רבי **שמואל שמעלקא קליין** זצ"ל בעל ה'צורור החיים', שם קנה את רוב מנשת תלמודו בנלות התורה, ועד סוף ימיו החזיק עצמו לתלמיד ה'צורור החיים' על שהוא היה רבו הראשון שהעמידו על דרך הלימוד, לאחר הסתלקות בעל ה'צורור החיים' ביום ט' אדר תרל"ה, עבר לעיר סיעט ללמוד תורה אצל הרה"ק רבי **יקותיאל יהודה טייטלבוים** זצ"ל בעל ה'ייטב לב', אך נפשו איתה וחיכתה לרב ומדריך שידריכוהו על דרך העבודה ליראה ולהאבה את השי"ת, ועל כן נסע משם להסתופף בצל רבינו ה'דמשק אליעזר' כדלהלן.

נישואיו

בהגיעו לפרקו שידך לו רבו רבינו הקדוש בעל ה'דמשק אליעזר', עם זוגתו הרבנית מרת לאה ע"ה בת הרה"ח רבי יהודה **בערגער** זצ"ל מהאדאס, איש סודו ומבאי ביתו של רבינו הקדוש ה'היכל הברכה', ובסוף ימיו עלה ונשתקע בארץ ישראל בירושלים עיה"ק, מגזע הרה"ק רבי **יצחק דוב בער מרגליות** זצ"ל אב"ד **יאזאלאוויץ**, אחיו הגדול של הרה"ק רבי **מאיר מרגליות** זצ"ל אב"ד **אוסטרהא** בעל ה'מאיר נתיבים',

עטרת החסידות

מספרי רבותינו הקדושים זי"ע

יוסף הוא השליט על הארץ הוא המשיביר לכל עם הארץ (בראשית מב 1)

צדיק הוא בחינת משפיע

כל מקבל הוא נקבה אשה, וכל צדיק הדור עם דורו הם לו אשה, וזה 'עור' לא זכה הם 'כנגדו' (עין יבמות סג).

'זהר חי' ח"א דף קיא:

הצדיק מאיר לתוך לבבות ישראל

לפעמים הצדיק מאיר לאנשי דורו מבחינת 'איש' שלו, ומאיר בתוך לבבות ישראל, ומגביה אותם שלא יפלו חלילה לתאוות רעות, ושישעבדו לבן התורה, ללמוד תורה ותפלה באמת. ולזה מוקונו השכינה (ישעיה נא) 'הצדיק אבד ואין איש' שלא נשאר בחינות איש, 'שם על לב' בני ישראל. כי אישון בת עין של צדיק מאיר כאור השמש ללבבות בני ישראל.

'היכל הברכה' בראשית דף רכו:

כל השפע נשפע ע"י הצדיק

עין 'משנת חסידים' בסופו, (מסכת כללות המצות אות ד) [ש]כשהשפע יורדת לצדיק, [הוא] משפיע לכל העולמות בלתי עיכוב. וזהו (בראשית ו כא) 'ואספתו אליך', אוי 'והיה לך ולחם לאכלה'.

'היכל הברכה' בראשית דף סח.

השפעת הצדיק לאחרים

'או נפש כי תשבע לבטא בשפתים להרע או להטיב' וגו' (ויקרא ה ד). להטיב מלא תרוין יודי"ן. עין בליקוטי תורה (בטעמי המצות). כבר הודעתך כי אות ו'א' הוא זעיר [אנפין] ואות ה"א [הוא] מלכות, ומשם הם יי"ן מלכים דמיתו ונשברו, שמרוב הדינים נתבטלו. וזהו 'להרע' כי נשאר אחר מיתתם קצת חיות בהם להחיותם ב'טל תחיה'. דאם לא כן לא היה שום תיקון עליהם ואל ניצוצות שבתוכם להחיותם. ובהיותם בסוד ביטול, הנה אז לא היה להם חיות גדול רק חיות מצומצם מספיק להם בצומצום גדול שלא נתבטלו לגמרי. וזהו נקרא חיות כמו האדם שמתענה הרבה ימים יש בו חיות, אבל הוא מצומצם [עם] מעט חיות, שלא מת עדיין לגמרי.

וכן אדם שאינו עוסק בתורה ובתפלה ויחודים, אף על פי כן הוא ירא שמים וצדיק, אין לו אלא חיות מצומצם שלא ימות ויתקרא שמו רשע, אבל אין בו כל להמשיך חיות ואור לאחרים, כי אם הוא עצמו אין לו רק חיות מצומצם, [ו]היאך ישפיע לאחרים חיות ואור ושפע, וחיות המצומצם נמשך להם מסוד ו"ה של השם בסוד י"א סממני הקטורת (מספר ו"ה), והם נותנים קיום וחיות אף לחיצונים, לכן 'להרע' הם ו"ה שלא אוכל.

אך 'להטיב' הוא מדריגה יותר גבוה, כי מוזן ואכילה בקדושה הוא דבר יותר עליון, כי המזון גורם שפע רב וחיות הרבה יותר מכדי חיותו המצומצם. וסוד מאכל וכן אכילות התורה לימוד תורה לשמה ותפלה ויחודים, והוא הנמשך אל האדם, והוא יותר מתעניות וחיות המצומצם תוך האדם. והנה לזה אמרו בגמרא 'להרע' שלא אוכל 'להטיב' שאוכל... כי השפע והחיות בהרחבה על ידי אכילה בקדושה ולימוד תורה לשמה, עד שהאש מלהטות בו ובסביבו יכול 'להטיב' לאחריו, להעמיד תלמידים להשפיע להם מאורו הרב.

'היכל הברכה' ויקרא דף כח.

על ידי תורה ומצוות ויחודים ודביקות מאסף שפע, ואם זאת השפע יורד לשם שמים מלכות שמים, אז סופה להתקיים בהכרח לעולם ועד, והחסיד הגורם הוא מתעטף באור הזה ליהנות מזיו השכינה, וכן יורד לעולם הזה השפע, שגם סופה של השפע שהוא צרכי הגוף יתקיים.

'נצר חסד' אבות ה, יא

הצדיק משפיע חיות ועושר וחכמה ע"י 'רוח חכמים'

המחזיר חוב בשביעית רוח חכמים נוחה ממנו וכו' (שביעית י ט). זה עונש גדול במה שאין רוח חכמים נוחה הימנו, ואין לו כמעט חיות, כי החיות והעושר והשמחה הכל נשפע מ'רוח חכמים'.

'פני קן' שביעית י, ט

הצדיק כולל עצמו עם ישראל וע"י משפיע השפעות

כל צדיק וצדיק, בעת שרוצה להמשיך שפע לכל ישראל, צריך לכלול עצמו עם כל אחד באהבה עזה ובדביקות, ולא יבדיל הראש מן הגוף.

'אוצר החיים' ויקרא דף לב.

השפעת הצדיק לאחרים

'והנה השם נצב עליו' (בראשית כח ז). 'ד' במסורה], 'והנה השם נצב' דין. 'והנה השם עובר' דאליהו (מ"א י"א). 'והנה ה' עושה ארובות בשמים' (מ"ב ז). 'והנה אדני נצב על חומת אנך' עמוס (י ז). כשיש אונאת דברים, וכל אחד אינו מעביר על מדותיו, אז גם השם יתברך נצב על 'אנך' לפרוע במדה, 'לא אוסיף עוד עבור לו' (שם ז ח). אבל אצל הצדיקים, 'והנה השם עובר' על מדותיו, 'והנה השם עשה ארובות' להשפיע כל טוב.

'היכל הברכה' בראשית דף קעט:

התפשטות הקדושה לכל העולם ע"י הצדיק. והחיות הצדיק שלא לגרום היוק לכל העולם ע"י דבר כל

הצדיקים המוסרין עצמן על קידוש השם בכח בקריאת שמע ופועל על התורה ועל המצוות, 'נפשי יצאה בדברו' (שה"ש ה ו) כגודל אהבה וחיבה, וממשיכין קדושת ואור אלהי על עצמם, ומזה נתפשט קדושתו על כל בני אדם, כמעט 'מי שיש בידו למחות' (שבת נה, ב). שביאר מרן **הבעש"ט**, (תולדות יעקב יוסף כי תצא אות ג) שיתפשט קדושתו וחיות אלהותו אור המתוק, 'על כל בני אדם' שירגישו הם הארה נפלאה בנפשם,

והם הם המקדשין שמו הגדול ברבים, שהם מודין ומברכין ומתענגין על ה' ועל תורתו בתשוקה והארה נפלאה.

והוא צריך לדקדק מאוד במעשיו, שבדרך קל יסתלק ממנו הארה נפלאה הזאת, ויגרום היוק גדול להדבקים אליו ואל שורש נשמתו, וזה חילול השם שנסתלק האורות אור אין סוף המחיה את הכל. והשומר נפשו אף בינו לבין עצמו שימשיך על נפשו האורות אין סוף בכל רגע, הוא המקדש שמו ברבים וגורם יחודים עליונים. והמה המון עם הפחותים המקטרגים על הצדיקים ומוציאים אצלו פחיתות, הם המחללין השם, ולא הוא, כי 'באהבתה תשגה תמיד' (משלי ה ט), ודי בזה.

'אוצר החיים' ויקרא דף ריד.

כל צדיק משפיע מעין מדריגתו

הצדיק משפיע מעין מדריגתו אל הנלוים ומתדבקים אליו.

'זהר חי' ח"ה דף קעג.

הצדיק ממשיך השפעות טובות על כל העולם

עין 'אור החיים' [פרשת] קדושים (ויקרא י"ט טו). כי בני תורה אין להם פרנסתם בעולם הזה, כמאמרם (ילקוט משלי רמז תתקלד) אמרה תורה מפני מה בני עניים. ושמעתי משם האלהי רבינו **יצחק לוריא** זצ"ל ל זה לטונו. כי אין העולם יכול לסבול רוב הטובה אשר נתן בשביל הצדיקים, 'בשבילם' דייקא, לזה אינו משפיע לצדיקים אלא בשביל של הבינונים, ודרך שם יהיו נוונים בני תורה, הא למדת שאין העשירים אלא מרוב שעל ידם יורד שפע של הצדיקים בשביל של הבינונים, וציוה השם (ויקרא י"ט ז) 'לא תעשו את רעך' זה הצדיק, ובה ילך לך השפע ברב טוב ובגודל הצלחה, עין שם היטב.

ובא החסיד להזהיר את הצדיק שימשיך השפעות טובות על כל העולם, אף שהשפע אינה הולכת בשביל שלך ואתה עני וצריך לקבל, אל תקפיד כי ממון חברך יהיה חביב עליך כשלך, כי הוא באמת שלך, ואין זה אזהרה על החביבות, כי זה הוא דבר שאי אפשר לקבל אזהרה, אלא אזהרה שתמשיך השפעות לכל העולם, וכל השפע של כל העולם והמזון הוא שלך, וחביב מאוד על הצדיק כשרואה חבריו מלאים שפע ורב טוב וזהו ממילא בא מצד הטבע, כי המזל רואה הכל, כיון שהוא שלו ממילא חביב עליו.

'נצר חסד' אבות ב, יב

ע"י שמירות הברית יורד השפע על ידי הצדיק

אף שבני תורה עניים (ילקוט משלי רמז תתקלד), כי אין השפע יוכל לירד בשבילם, כמבואר בדברי מרן **האר"י** מובא ב'**אור החיים'** (פרשת קדושים), על פסוק לא תעשו (ויקרא י"ט ז), אף על פי כן צדיק שומר הברית ועומד בנוסח יכול לירד השפע על ידו, כמו על ידי יוסף הצדיק, וזהו נאה לעולם שעל ידם יורד לעולם.

'נצר חסד' אבות ו, ט